

**Wyciąg z dziennika i protokołu
posiedzenia niejawnego Sądu Najwyższego w Izby Karnej
z dnia 9 listopada 1938 r.
sygn. akt III 3 K 433/36¹**

Zeznania świadka wezwanego do rozprawy głównej nie mogą zostać uznane za nowy dowód, uzasadniający wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem prawomocnym, w rozumieniu art. 602 k.p.k.

Po rozpoznaniu wniosku Iwana Korża, skazanego z art. 240 k.k.², o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy, po wysłuchaniu wniosku prokuratora, na mocy art. 602, 606 i 611 k.p.k.³ wniosek Iwana Korża, skazanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Lwowie z dnia 22 czerwca 1937 r., sygn. akt KA 738/38 z art. 240 k.k. na jeden rok i 6 miesięcy więzienia, o wznowienie postępowania oddala.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Kołomyi wyrokiem z dnia 12 grudnia 1936 r., sygn. akt III 3 K 433/36, skazał na rok i 6 miesięcy więzienia Iwana Korża za występki z art. 240 k.k. popełnione w ten sposób, że dnia 17 maja 1936 r., w Kluczowie Wielkim⁴, wziął udział w pobiciu Mikołaja Kunyka, a z pobicia tego wynikło uszkodzenie ciała Mikołaja Kunyka, życiu jego zagrażające, w postaci złamania kości czaszki i naruszenia miękkich części kości ciemieniowej.

Skazany Iwan Korż zaskarżył wyrok powyższy tylko w części odnoszącej się do orzeczenia o karze, prosząc o złagodzenie kary i warunkowe jej zawieszenie, przy czym na uzasadnienie swego wniosku przytoczył, że przecież w znacznej części do winy się przyznał.

Sąd Apelacyjny we Lwowie apelacji nie uwzględnił, lecz wyrokiem z dnia 22 czerwca 1937 r. sygn. akt KA 738/37 wyrok Sądu Okręgowego w Kołomyi w całości zatwierdził.

Dnia 24 stycznia 1938 r. Iwan Korż złożył wniosek o wznowienie postępowania na jego korzyść.

Na uzasadnienie tego wniosku, skazany przytoczył, że po skazaniu dowiedział się, że jedynym sprawcą pobicia Kunyka był Mikołaj Kawaciuk i że w pobiciu tym nikt więcej udziału nie brał.

¹ Sygnatura akt sądu I instancji – Sądu Okręgowego w Kołomyi. Sygnatura akt Sądu Najwyższego nieznana.

² Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. – Kodeks karny, Dz.U. 1932 nr 60 poz. 571.

³ Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 marca 1928 r. Kodeks postępowania karnego, Dz.U. 1928 nr 33 poz. 313.

⁴ Kluczów Wielki wieś w gminie Werbiąż Wyżny, powiat kołomyjski, województwo stanisławowskie.

Wniosek skazanego jest nieuzasadniony, albowiem świadkowie wskazani we wniosku Hryć Kuszeluk, Mikołaj Wasylczuk, Mikołaj Januszak, Mikołaj Maksymiuk, Mikołaj Kawaciuk, Michał Babiuk i Michał Pałandzuk zgodnie zeznali, że w sprawie pobicia pokrzywdzonego Mikołaja Kunyka nie mają żadnych wiadomości, gdyż nie byli świadkami zajścia i nie wiedzą, czy skazany w czasie zajścia był pijany, świadek Piotr Dosiuk, szwagier skazanego, uchylił się od zeznań, a świadek Wasyl Warczuk był wzywany do rozprawy głównej wobec czego nie można jego zeznań uważać za nowy dowód w rozumieniu art. 602 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy wniosek oddalił.

[Przywołane przepisy: art. 240 k.k. z 1932 r., art. 602, art. 606, art. 611 k.p.k. z 1928 r.]